

Locul unde nevoile noastre sunt satisfăcute

Matei 14.13-21

Hamilton Smith

© SoundWords, Online începând de la: 12.09.2018, Actualizat: 12.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 14.13-21

Matei 14.13-21: Și Isus, când a auzit, a plecat de acolo într-o corabie, spre un loc pustiu, deoparte; și mulțimile, auzind, L-au urmat pe jos, din cetăți. Și, ieșind, El a văzut o mare mulțime și I s-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor. Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El, spunând: „Locul este pustiu și timpul deja trecut; dacă drumul mulțimilor, ca să meargă în sate și să-și cumpere mâncare“. Dar Isus le-a spus: „N-au nevoie să meargă; dați-le voi să mănânce“. Dar ei-l-au spus: „N-avem aici decât cinci pâini și doi pești“. Și El le-a spus: „Aduceți-le aici la Mine“. Și, poruncind mulțimilor să stea jos pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești, privind spre cer, a binecuvântat și, frângând pâinile, le-a dat ucenicilor, și ucenicii mulțimilor. Și toți au mâncat și s-au săturat; și au ridicat prisosul de firimituri, douăsprezece coșnițe pline. Iar cei care mâncaseră erau cam cinci mii de bărbați, în afară de femei și de copii.

Introducere

Lumea prezentată în evanghelia după Matei 13.53 – 14.21 (localitatea natală a Domnului și curtea împărătească) nu poate suporta prezența lui Hristos și este total nepotrivită pentru Hristos. Ea leapădă pe Hristos și va fi lepădată de Hristos. El consideră moartea antemergătorului Lui ca semn sigur a propriei Lui lepădări și, în timp ce El părăsește localitatea natală și curtea, „a plecat de acolo ... spre un loc pustiu”.

Punctul de atracție al săracilor

În acest loc din afară El devine punctul de atracție al săracilor. Ei „L-au urmat pe jos, din cetăți”. Mânați de nevoile lor și atrași de harul Său ei Îl urmează în acest loc pustiu. Așa este cu noi. Noi avem nevoi ca păcătoși și noi avem nevoi ca sfinți și nimeni din lumea aceasta nu poate potoli nici una și nici alta din nevoi. Ca păcătoși avem nevoie de un Mântuitor, ca să ne elibereze de păcatele noastre și de tot ce stă asupra unei generații decăzute. Ca și credincioși avem nevoie de cineva ca să liniștească inimile noastre. Astfel noi suntem atrași la El în afara lumii acesteia, care ca urmare a nevoilor spirituale, care s-au trezit în sufletele noastre, a devenit un loc pustiu, pentru ca în Isus să găsim pe Acela care face stăpân să salte de bucurie și să înflorească ca o narcisă.

Când venim la El afară, descoperim desăvârșirea Lui mare, asemenea acelei mulțimi de popor nevoiaș. Ca și ei, percepem că El nu este unul care trebuie constrâns să binecuvânteze, ci este Unul care este binevoitor și gata să binecuvânteze, așa cum citim: „Isus a ieșit”, ca să-i întâmpine. Tatăl a alergat ca să întâmpine pe fiul pierdut care se întorcea acasă și „Isus a ieșit” să întâmpine aceste suflete nevoiașe (Matei 14.14).

Domnul Isus ia seama la nevoile noastre

În afară de aceasta în părtășia Sa ne aflăm în prezența Aceluia care evaluează pe deplin nevoile noastre; căci noi citim: „El a văzut o mare mulțime”. Noi vedem numai puțin din nevoia noastră a altora, dar privirea Lui observă „o mare mulțime”. El vede nevoia noastră în toată

dimensiunea ei.

Pe lângă aceasta El are nu numai o cunoaștere divină a nevoii noastre, ci și compasiune divină pentru noi în suferința noastră. „I s-a făcut milă de ei.” Inima Lui de dragoste simte cu noi așa cum nici o altă inimă nu simte.

Domnul Isus are putere să împlinească nevoile noastre.

În afară de aceasta la Hristos este putere să rezolve lipsurile noastre; căci noi citim: „El a vindecat pe bolnavii lor”. La Hristos nu este compasiune fără putere, și nici putere fără compasiune, ca la alții. Inima și mâna Lui ne stau la dispoziție, și mâna, care vindecă, este pusă în mișcare de o inimă care iubește.

Ce binecuvântat este să fi găsit un loc în Hristos în afară, care este gata să binecuvânteze, care are cunoaștere divină despre nevoile noastre, care are o inimă impresionată de simțământul slăbiciunii noastre și care are o mână capabilă să satisfacă nevoile noastre. Și acest izvor de ajutor în Hristos îl descoperim pe locul nevoilor noastre. În ziua gloriei ne vom bucura permanent de desăvârșirea Lui nesfârșită; dar în această zi întunecată și acoperită cu nori avem parte de desăvârșirile Lui, avem parte de ele acolo unde avem nevoie de ele, asemenea mulțimii poporului; căci a devenit seară, locul era pustiu și poporul era înfometat.

Ucenicii se adresează Lui

Însă Hristos este la ei și ucenicii apucă pe drumul bun: ei „au venit la El”. Ei se adresează Unuia care are cunoaștere desăvârșită, dragoste nesfârșită și putere divină. Cine ar putea să l se adreseze în zadar, chiar dacă El trebuie uneori să ne dea lecții, ca să ne învețe, înainte de a interveni pentru noi. El dorește ca noi să avem foloase din nevoile noastre, și ce este mai greu decât să află de toată slăbiciunea noastră și de incapacitatea noastră totală de a rezolva nevoia noastră. Așa era la ucenici. Pentru a le da de înțeles propria lor slăbiciune, Domnul poate spune: „Dați-le voi să mănânce”. Numai de cât ei trebuie să mărturisească că ei au numai cinci pâini și doi pești mici. Ei află nu numai că ei sunt oameni nevoiași într-un loc care se întunecă și o localitate pustie, ci și că propriile lor surse de ajutor sunt total insuficiente ca să satisfacă nevoile lor. Ei sunt total dependenți de Hristos. Și aici dorește Hristos să ne aducă întotdeauna în toate greutățile noastre; căci aici El ne poate întâmpina și acționa pentru noi.

Astfel Domnul spune imediat: „Aduceți-le aici la Mine!” La Mine – la Unul care știe, care iubește și care are putere să rezolve nevoile noastre. Și cu toate acestea El spune întotdeauna în greutățile noastre, în încercările noastre, în întristările noastre, în exercițiile noastre și în eșecul nostru: „Aduceți-le aici la Mine”. El ne invită să venim la El Însuși în toate slăbiciunile noastre.

Cât de binecuvântat este rezultatul: mai întâi toți sunt puși să se așeze. După aceea El ia tocmai ceea ce era mărturia slăbiciunii lor și pune în legătură slăbiciunea pământească cu plinătatea cerească cu rezultatul că poporul nu numai este hrănit, ci saturat și „ai ridicat prisosul de firimituri, douăsprezece coșuri pline”. Harul Său poate întâmpina nevoia noastră;

Însă nevoia noastră niciodată nu va epuiza harul Său.

Tradus de la: [Der Ort wo unsere Bedürfnisse gestillt werden](#)

Traducere: Ion Simionescu